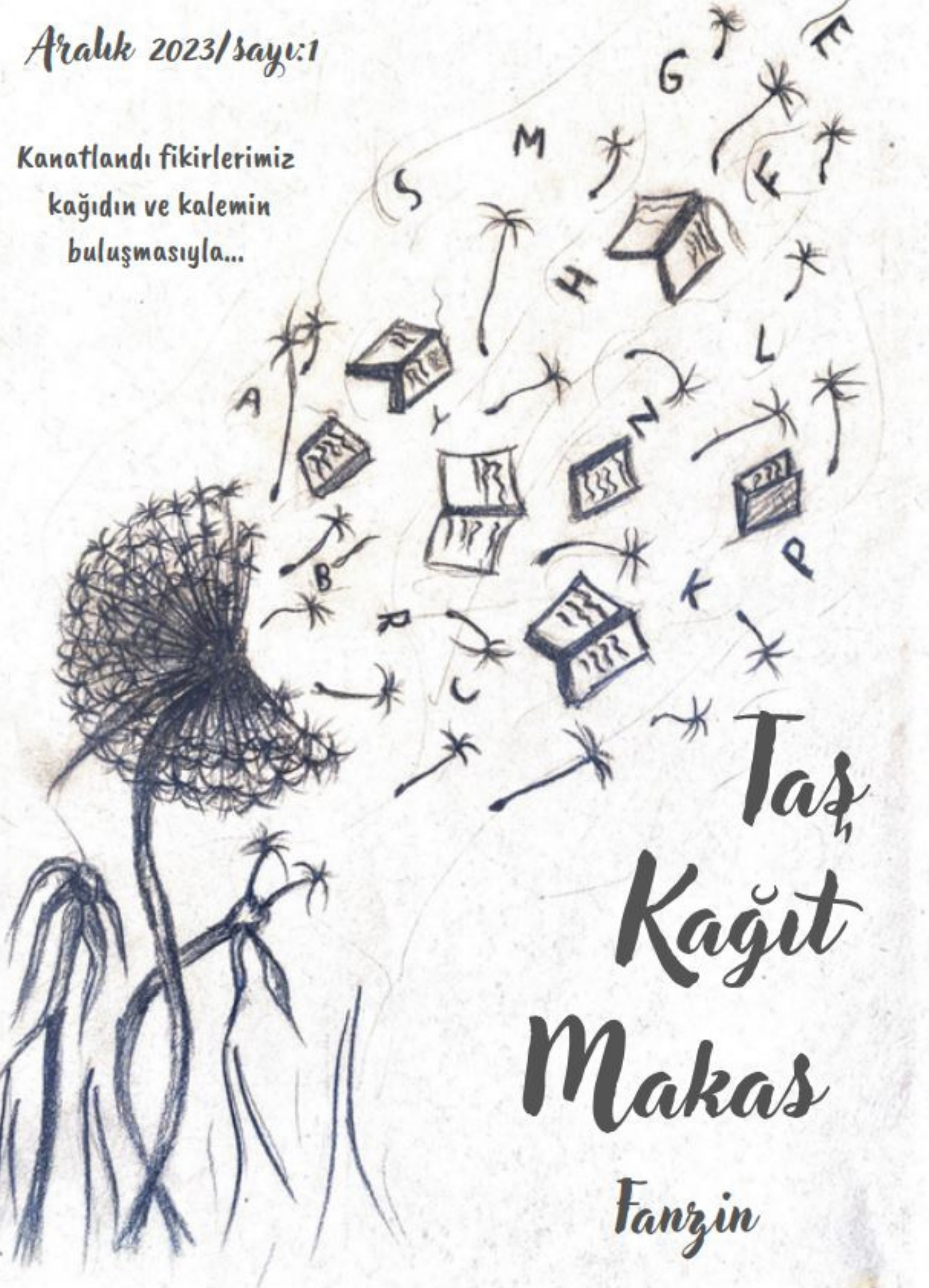

Aralık 2023/sayı:1

Kanatlandı fikirlerimiz
kağıdın ve kalemin
buluşmasıyla...

Taş
Kâğıt
Makas
Fanzin

İçimizdekiler

Hilal KALKAN

İzzet Talha

KARAARSLAN

Ceylin UZAK

Elif Rana ATIŞ

Selda TEPER

Ali Osman BUDAK

Gülsu Demir

Ebrar EMİR

Elif İREP

Çizimler

Hayrünisa Arslanalp

Yaren Karataş

selda Teper

Yağmur Bilgiç

Editör

Hanife TÜRKAN SARIHAN

Bu birkaç sayfalık fanzinimizde senin de yazdıkların çizdiklerin yer alsın isteriz.

Aydınlık sayfalarda kalemlerimizin siyah gölgesinde buluşalım...

İletişim : asefanzin@gmail.com

instagram: asefanzin_

Ön söz

"Yazmak kendini iyileştirmek gibidir ." der Cahit Zarifođlu. Kendini iyileştirmek ,iyi hissedebilmek yani ruhun en derinlerinden iyiyim diyebilmek...Eđer iyi kalmazsan ,kalmazsan yaşamın yalnızca nefes almaktan ibaret olur. Arayışlarla, anlamlarla doluyken hayat sadece nefes alarak bu anlamlara ulaşamazsın; anlamsızlık nefessiz kalmaktır ve bundandır ki yalnız bir nefesle kalmak ,hasta olmaktır o da ruhun hasta olması...

Hasta olduğun gibi iyileşirsin de ,vardır ilacı, yazmak gibi mesela. Yazmak geceye doğan bir güneş gibi, yazmak ki karanlığa gömülmüş bir ruha ilaç gibi...

Arayışlarla geçen ve yalnızca nefes almaktan ibaret olmayan hayatlarımızda nasılsın sorusuna gerçekten iyi hissederek iyiyim demektir asıl manası hayatın .. .

O manayı bulmak sonra derinden bir nefes almak ...Yazmak da bir nefes almak , hayatın asıl manasını en güzel şekilde görmektir... Yazdıklarında, çizdiklerinde ,gördüklerinde belki duyduklarında, anladıklarında ,anlattıklarında iyi olmak ...

Biz Aysel -Selahattin Erkasap Sosyal Bilimler Lisesi öğrencileri olarak yazmanın, üretmenin, yazılanların gönülden gönüle bir köprü olduğunun bilincinde olarak bu fanzinle sizlere ulaşmak istedik. Taş kağıt Makas fanzini olarak yazdıkça, ürettikçe iyileştığımız gibi sizlerin de okudukça ve yazdıklarınızı bizimle paylaştıkça iyileşmeniz en büyük temennimizdir. Hayata en güzel yerinden bakmanız, bakınca en derinden görmeniz, iyi olmaya en derinden inanmanız dileğiyle...

Eliř İREP

KESTANE

Ekim sonu rüzgarlarla gelmişti ve hava iyiden iyiye soğumaya başlamıştı. İnsanın içine kadar işleyen ayaz bir türlü kara çevirmiyor, yalnızca elleri, burnu kıpkırmızı yapıyor, kirpiklere kırağı yağdırıyordu. Evlerin bacalarından çıkan titrek dumanlar sisin içinde solup gidiyordu.

Her sabah beşte, eski kapı gıcırdayarak açılır, gecenin soğuğuyla donmuş topraktan katır kutur ayak sesleri gelir, kat kat yün hırkanın kolundan incecikten bir el çıkar ve ağızlarından buhar çıkara çıkara havlayan ve kaburgaları sayılabilen köpeklere bir kuru ekmek fırlatırdı. Ufacık ekmek parçasını kim kapacak kavgası tüm köyü gürültüye boğardı. Dakikalar ilerledikçe lambalar tek tek açıldı, köy ayaklandı. Sanki duyulan bir çıtırtı bile dün duyulanın aynısıydı ve ondan öncekinin ve ondan da öncekinin...

Bu sürüp giden hayatın içinde Hasan, babasının ardından kapıdan dışarı çıktı. Bu soğuktan sonra uykusundan eser kalmamıştı. Çok geçmeden abisi görüldü. Evin üç erkeği her sabah kahvaltı hazırlanırken evlerinin arkasındaki odunları kırmaya giderlerdi. Hasan buz tutmuş odunları kırabilecek güce sahip olmadığı için o, abisi ve babasının kıldığı odunları yüklenip eve taşırdı. Bu iş bitince eve girip sayılı zeytinleriyle ekmeklerini yiyerek işlerine dağılırlardı. Hasan dört kardeşti; abisinden başka iki de kız kardeşi vardı. Onlar evde anneleriyle durur, kadıncağıza yardım eder, yemek hazırlar ya da haftada bir açılan pazarda satmak için dokuma tezgahlarında çorap, şapka, hırka dokurlardı.

Abisi kendini işine vermiş, babasıyla çalışırdı. Yaklaşan bu kış babasının kıymık dolu ellerine biraz para geçirebileceği için kırabildikleri kadar odun, toplayabildikleri kadar çıra toplar bunların karşılığında gaz yağı, yemek yağı, çay, köpük helvası alarak geri dönerlerdi.

Hasan her gün kat kat giyinip okuluna gider, kimsenin önemsemediği notlarıyla sınıflarını geçer dururdu. Köy okulundan kim ne beklerdi ki? Öğrencilerin okuldan önemli işleri vardı, ailelerine yardım etmeliydiler. Hasan da babasına hep yardım ederdi. Babası onun için tam bir kahramandı. Hasan süper kahraman nedir bilmezdi ama bir tanesi onun üstünden uçup gitse bile babası gibi odun kıramazdı.

Babası, geceleri sandalyesinde öne doğru yüklenerek dirseklerini dizlerine koyar, ellerini kenetler, kuzineyi izlerdi. Kuzinelerinin ateşi babasının yüzüne vururken, onun sert sakalları, derin acılı gözleri parlar Hasan'ı kendine hayran bırakırdı. Hele geniş ve kırışık alnındaki yara izi Hasan'ın dikkatini her gün üstüne çekerdi.

- Baba? -... -Sen nasıl kocaman adam oldun?
- Tahta bir atım vardı. Kırıldı. Adam oldum.
- Neden kırıldı?
- Sobaya odun lazımdı.
- Ben nasıl olacağım?
- Okuyarak olacaksın.

Ama Hasan için adam olmak tanımının anlamı başkaydı. Okuyup adam olmak değil, yalnız babası gibi her odunu kıran, her ateşi yakan, cüsseli biri, olabilirse, adam olabilirdi.

Hasan okuldan sonra adam olma yolunda evine gelir, abisiyle odunları ödünç alınan bir kamyonu bindirir, kasabaya gider anlaşmalı oldukları adamın deposuna bu odunları koyar, karşılığında anlaşmada ne söylendiyse onu alır geri dönerlerdi. Bunca işten sonra küçük bedeni yorgunluktan kendini dönüş yolunda uykuya bırakırdı. Ne ödev ne sınav onun umrunda değildi. Ailesi okumasını istese de ne yardım edebilecek bilgileri vardı, ne de vakitleri. Hal böyle olunca Hasan, okulu herkesin gittiği formaliteden bir yer olarak görüyordu. Onun düşünceleri, hayalleri diğer çocuklardan farklıydı. Diğerleri, yeni botları olanlar, oyuncak, yeni çanta, defter, bisiklet hayal ederlerdi. Hasan ise evinde et pişmesini. Pişse de ne fark ederdi ki? Bir cılız tavuğu yedi kişi yemek...

Yine dünün aynısı bir gündü. Sabahın erken saatlerinde küçücük hanelerinin penceresinden dışarıya umutları gibi incecik sarı ışık süzülüyor, horozlar kalkma vaktinin geldiğini bildiriyorlardı. Buz gibi soğuk suda el yüz yıkamak ne acıydı! Soğuk iğne gibi batıyordu ellerine.

Dışarı çık, odunu kır, içeri taşı, ateşi harla. Kapıyı hemen ört, soğuk girmesin. Cılız bir ses:

-Haydi, sofraya hazır.

Kuzinenin üzerinden sıcak ekmek dilimleri, kocaman dilime ufak bir parça tereyağı. Çay, bardak bardak çay. Çünkü evde en bol olan şey, babasının da en çok sevdiği, çay. Ateşin cızırtısı ve çay şekerinin karışma sesi.

Ama dur! Hasan'ın yüzü birden ışıldadı. Bu gün o günlerden değil. Bu gün özel, bu gün farklı.

-Baba!

-He?

-Unutma aman!

-Neyi?

-Kestaneyi!

Bu gün babası kestane alacak!

Hasan okul yoluna koyuldu. Her sabah ayaklarını sürüye sürüye geçtiği o yollar, bu gün ona bir ayrı güzel, bir ayrı rahattı. Ayaz bile sanki bahardı! Bu neşesini öğretmeni bile farketmiş olacak ki:

-Hayırdır Hasan, ne bu neşe?

-Babam kestane alacak örtmenim.

Okuldan sonra koşu koşu evine gitti. Abisi onu bekliyordu:

-Haydi çıkar üstünü. Bu gün taşıyacak çok odun var. Hasan çabucak eve girdi çıktı. Odunları ve çıraları çuvallara koydular, çuvalları kamyonete yüklediler. Abisi şoför koltuğuna, Hasan onun yanına geçti. Biner binmez teybi çalıştırdılar. Bir Neşet Ertaş havası esti kamyonette. Yavaş yavaş yola koyuldular, zira araba ödünç, bir hal gelmemeli. Kasabaya indiler. Çuval çuval odunu ve çırayı bir o ambara, bir bu depoya taşıyıp durdular. Hasan yüklenebildiğini yükleniyor, abisi onu sözleriyle destekliyordu. İki de kan ter içindeydiler. Kendileri taşımasa daha az para alacaklardı. Ama bu da ne yoruyordu insanı! İş bitince arabaya bindiler, yola koyulur koyulmaz Hasan'ın yorgunluğu, onu derin bir uykuya teslim etti. Hem de ne uyku! Abisi onu eve varınca kucağına alıp sedire yatırdı. Hasan'ın küçük vücudu bu yorgunluktan kırk yıl uyusa kurtulamazdı.

Hasan birden uyandı. Ev sessizdi ve uyanır da kimse yoktu. Hava kapkaranlıktı ve lambalar çoktan sönmüştü. Gözleri karanlığa alışınca kardeşlerini bir kenarda birbirlerine sokulmuş, anne ve babasını da sedirlerinde uyuyor buldu. Uyku hali aklına gelen şeyle birden dağıldı. Kestane! Babası kestane alacaktı. Almadı mı? Aldı ama annesi pişirmedi mi? Hasan yavaş yavaş kuzineye yaklaştı. Kuzinenin ateşi, önündeki küçük çer çöpleri koydukları yeri aydınlatıyordu. O da ne! Hasan yaklaştı, yaklaştı. Kestane kabukları! İçleri boş. Yenmiş. Hepsi. Hasan'ın gözlerinden bir yaş süzüldü. Kuzinenin üzerine düştü. Cııs diye bir ses çıkardı ve yok olup gitti.

Kulaklarında günden kalan bir ezgi yankılandı:

Boynu bükük bir garibim yüzüm gülmüyor

Gönlüm hep seni arıyor, neredesin sen...

Hasan artık bir adamdı...

PORSELEN

**Biz yařayan porselenleriz
Kimimiz turkuaz
Kimimiz eflatunuz
Kimimiz sert bir kil
Kimimiz cıvık bir amuruz
Biz ayrı değil yek bir takım
Her fikri tařıyan sunumuz
Bazen ateřle kızar
Bazen řehvetle soęuruz
Bazen birbirimizi kırar
Bazense nefretle soluruz
Ancak řudur tek gerçek
Hepimiz topraktan geldik
Bir gün yine toprak oluruz**

İzzet Talha KARAARSLAN

ÇARESİZLİK

**Çaresizlik yelleri esiyor içimde
Gözlerimde yorgun, umutsuz bi' bakıř
Yüreğimde bir hüzün, yanaęımda yařlar
Sessiz çığlıklarla dolu, acı bir bakış**

**Gönlümde atlak, kurumuř yapraklar
Bi' are kalmış, savrulurlar içimde...
Gönlümde kalan tek tük umut dalları,
Belki ansızın bir güneş doğar.**

**Belki bir gün, bir ışık gelir karanlıklarıma
aresizlięim bir anda dağılıverir.
Gönlümdeki umut filizlenir yeniden
Ve aresizlik adım adım geri çekilir.**

Ali Osman Budak

ENKAZ

Var mı içinizde “Ben en dipten çıkar gelirim!” diyen?

İnsanoğlu; en büyük mücadelelerin, en coşkulu zaferlerin hep krallara ait olduğunu sanar. Evet, hani şu saraylarda korumalar altında, bir eli yağda öbürü balda olan krallar...

Fakat bana sorarsanız asıl mücadele o bataklığın içinde çırpınanlarındır.

Şöyle düşünün: Eviniz var, sevdikleriniz var, bir aileniz var... Ardından bir sallantı! Deprem! Düşünün her şeyiniz 5-10 saniyeye bağlı, 5-10 saniye içerisinde eviniz, okulunuz, aileniz, sevdikleriniz, her şeyiniz yok oluyor.

Üzerinizde tonlarca ağırlık..

Koca bir karanlık ...

Kararlı, koymuş kafasına alacak canınızı!

Sonra, sonrası sessizlik.,,

O uçsuz bucaksız bekleyiş...

Sevdikleriniz nerede?

Yaşayıp yaşamadıkları bile aşikâr değil. Sizin karanlıktan aydınlığa kavuşup kavuşamayacağınız bile belli değil, çaresizsiniz.. Karanlık karşınızda kahkahalar atıyor, hiç böyle sessiz bir kahkaha işittiniz mi? “Hani?” diyor, “Hani 10 dakika öncesine kadar güldüğün, öpüştüğün sevdiklerin; hani ailen?” ve ekliyor: “Anılarını bile yok edeceğim!” Bitmiş, tükenmiş haldesiniz ve umutsuz düşünceler eşliğinde beklemeye başlıyorsunuz ölümü...Saatlerce belki günlerce bekliyor, bekliyor, bekliyorsunuz ve fark ediyorsunuz ki sol göğsünüzün altındaki et parçası halen atmaya devam ediyor her şeye rağmen...

Demek ki, demek ki hala umut var bir yerlerde!

“ Kalbim bu karanlıklara inat atıyor, atacak.” İnanıyorsunuz her şeye rağmen yaşayacağınıza. Söylüyorsunuz kendi kendinize: “Evimi aldın, ailemi, sevdiklerimi, şehrimi aldın. Ama beni alamayacaksın!” Ve asıl mücadele şimdi başlıyor...

Ve nihayet karanlıktan, o en dipten çıkıyorsunuz; acılı ve derin, aynı zamanda temiz ve ferah, bir nefes çekiyorsunuz tozlu ciğerlerinizden içeri. Kısacası şunu demek istiyorum: Gerçekten yaşamak demek, mücadele etmektir; saraylarda herkes yaşar. Mühim olan o karanlığın ,enkazın, altında nefes alabilmektir.

Biz; enkaz altında kalbi atanlar, o karanlıkta bir gün dışarı çıkabilmek umuduyla mücadele verip her şeye rağmen nefes alanlarız!

Hilal KALKAN

Çizim: Yağmur BİLGİÇ

DEĞERLİYİZ HEM DE ÇOK!

İnsan en çok bildiği ve ne işe yaradığını bildiği yere aittir. Bu yüzden ki en iyi bildiğimiz olan kendimiz aidiyet hissinin ve yerinin ta kendisidir, bunu başka ruhlarda aramamalıyız çünkü aksi bir durumla karşılaştığımızda eve hevesle alınıp hiçbir yere uymayan ve bir köşeye koyulup en değerliyen değersiz hissetmeye mahkûm bırakılan bir eşya gibi hissederiz.

Yaşamdaki en büyük değer bizken bizi ele geçiren değersizliği benimseriz. Zaman, kişi ve hatta mekana bağlı kalmadan da aidiyet hissedilebilir pekala.

Bir şarkı veyahut bir mevsim ya da rastgele herhangi bir renk...

Mesela ılık sonbahar günü sararmış yapraklarıyla doğayı süsleyen o ağacın altında kulaklığımızda çalan Sezen Aksu hissettirir bize aidiyetimizi...

Ya da en sevdiğimiz renklerle bezenmiş bir mağaza vitrini süzerken cama yansıyan görüntümüz oluverir aidiyetimiz, hiç ölçemediğimiz değerimiz...

Lafın kısası gözü satırlarda gezen güzel insan, sen kimseye ve hiçbir şeye ait olmadan sadece ve sadece kendine aitsin. Bu uzun hayat yolculuğunda sana ait olduğunu hissettiğin şeyler senden kaçarken en kıymetlisi sende bunu bil, kendine dön ve ona değerlerin en büyüğünü bahşet...

Ebrar EMİR

İlk sayımızın kelimesi...

AA:

Müteferriç...

Yasar Karatas

AH O İNSAN!

Zavallı bir varlıktır insan.

İnkâr eder korkularını

Ama bilmez!

Bilmez ki inkâr ettiği her şey

Çıkar o kirli kalbinin derinliklerinden

Bilmez aslında korkunun ne olduğunu...

Hele bir kere düştüyse aklına korku

Bulamaz bir çare korkusuna

İçindeki kurt yiyip bitirince fark eder

Artık yaşamaya değer şeyleri korumanın ne kadar

Zorlaştığını...

Çabalar durur sonra

Ah o insan!

Fark etmez çabaladıkça dibe batacağını

Bilmez o zavallı varlık

Çabaladıkça kalbinden kanayarak çıkan korkunun

Büyüyeceğini...

Ah o güçsüz insan

Gittikçe zor olacak ona hayat

Çekilmez olacak ona en ufak nefes almak

Ama insan belli etmek istemez bunu.

Bundan aptaldır ya insan

Yansıtmak istemez korkuyu hayatına

Güler geçer her şeye yine

İyi olduğunu söyler kaybetmekten korktuğu herkese

Ama fark edecek az kaldı

Fark edecek çabanın yersiz olduğunu

Ah o güçsüz varlık

Çok geç olacak anladığında

Çoktan bitmiş olacak hayatının yarısı

Diğer yarısında da pişman olacak

Pişman olacak sevdiklerine söyleyemediğini korktuğunu

Ölüm bile cazip gelir ona

O ahmak varlık,

Bitirdi yıllarını korkudan kaçarak

Vardı hayatında güzel anılar ama gözlerine indirdiği o korku

perdesi engel oldu ona

Artık açamayacak o gözleri ışığı

Beden huzuru buldu ama ruhu,

O zavallı ruhu dolanıyor ortada aval aval

Bulamamış huzurunu

Bakıp imreniyor pişmanlık yaşamadan hayatına

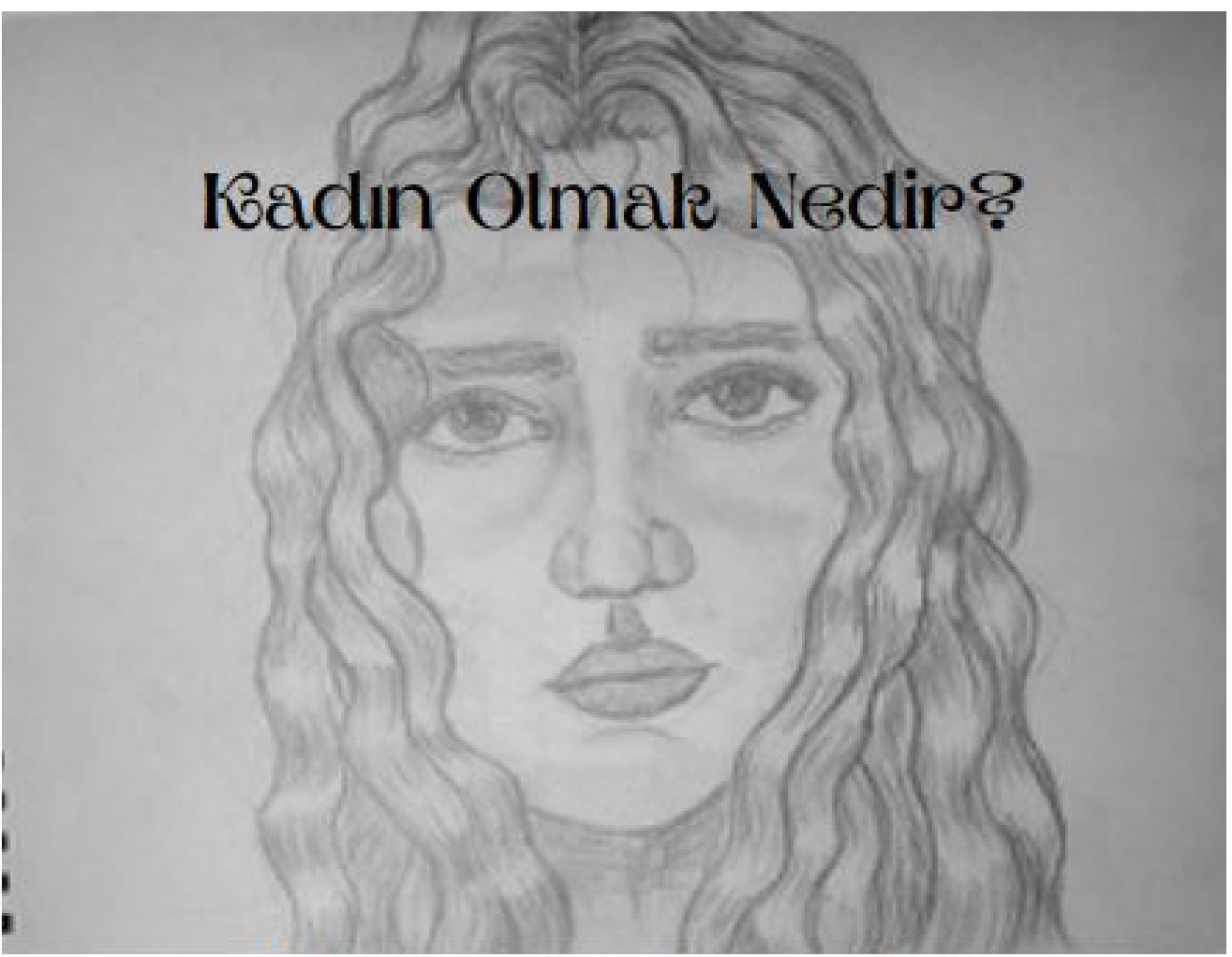
devam edenlere,

Korktuğunu kabul edip hayatını zindan etmeyenlere.

Ah o insan...

Ceylin Uzak

Kadın Olmak Nedir?

Kadın mı dedin, yani ana
Ana ki bir kız çocuğuydu zamanında.
Yemeğiyle, kırıyla evi elden geçiren
Laf attılar diye yoldan çıkmış denilen
Kadın mı dedin, yani bir çiçek
Güzeldi diye koparılan tek tek
Gözlerindeki yorgunluğu bir anam anlar,
Bir de diğer yoldaki papatyalar.
Bir kadın ki gizemli kutudur.
Anlayamazsın o ne kadar doludur
Yine gülümser, ödün vermez gücünden
O hep mutlu olmalı, övünmeli kendinden.

Çizim/şiiir :Selda Teper

BİZDEN GERİYE

Senden geriye bir avuç toprak kaldı sevdiğim,
Benden geriye ise birkaç şey;
Aklımda gülüşün kaldı
Güneşin bile aklını başından alan...
Yüreğimde bir his kaldı
Acı bir tat damağıma yayılan...
Hala saklıyorum öylesine koparıp sağına
taktığım çiçeğı...
Sen düştüğünü fark etmemişken
O çiçek ki kor olup avucumu yakan...
Şimdi o çiçeğı toprağına getirdim
Sevdiğim...
Sen gidince ruhum gibi gün'begün solan...
Sana olan Özlemim kaldı geriye sevdiğim
Sana olan sevgim, dokunamayışım kaldı
İncinmenden korkarım, sakın kırılmayasın
Şimdi beraber şiir okuduğumuz günlerdir geriye kalan...
Sevdiğim özür dilerim
Sesini unutuyorum...

Selda TEPER

Seninle Başlamadı

KALITSAL AİLE TRAVMALARININ KİM
OLDUĞUMUZA ETKİLERİ VE SORUNLARIN
ÜSTESİNDEN GELMENİN YOLLARI

SENİNLE BAŞLAMADI

Yıllar önce yakılmış bir ateşin bugüne kadar yandığına inanmak zordur.

Peki ya vaktinden önce sönmüş ise bu ateş, geriye sadece koyu bir duman kalmışsa mümkün müdür o küllerden yeniden doğmak? Her zaman her şeyi istediğimiz gibi kontrol edemeyiz. Herkesin hayatında anlam veremediği bazı olumlu ya da olumsuz özellikleri vardır. Bu özelliklerin sebepsiz olduğunu düşünerek hayatını bu şekilde devam ettirmiş olabilir. İşte Wolynn tam da bu noktaya değinmiştir. Çoğumuzun hayatında büyük bir problem olarak nitelendirdiği bu özelliklerin bize hiç tanımadığımız bir aile büyüğümüzden kalmış olabileceğini, bu özellikleri kabullenme durumunda ise kendisinin hiçbir suçunun olmadığını farkına vararak hayatına normal bir şekilde devam edebileceğini anlatmaktadır. Mark Wolynn'e göre hatırlamanın zorlaşması her şeyi unuttuğumuz anlamına gelmez. Bununla birlikte kaybolduğunu sandığımız parçalar sadece yön değiştirirler. "Anne, babalarımızdan reddettiğimiz duygular, özellikler ve davranışlar kuvvetle muhtemel bizim içimizde yaşayacaktır. Bu bizim onları farkında olmadan sevme biçimimizdir, onları yaşamlarına geri getirme yolumuzdur." der Mark Wolynn tüm bunları açıklayabilmek için. Dna aktarımlarımız nasıl bizden önceki nesillerden geliyorsa travmalarımız da aynı şekilde bizden önceki nesillerden, atalarımızdan bizlere aktarılmakta görüşüyle yazılan kitapta yaşadığımız sorunları dışsallaştıran, kişinin kendi içinde bulunduğu durumu ve kendini sorgulamasını engelleyen, dışarıda suçlayacak bir şey arayan bir yönü olduğunu da belirtmek gerekir. Sahi bizimle başlamadı mı her şey?

Gülsu Demir

İklim takvime küskün...

Bense

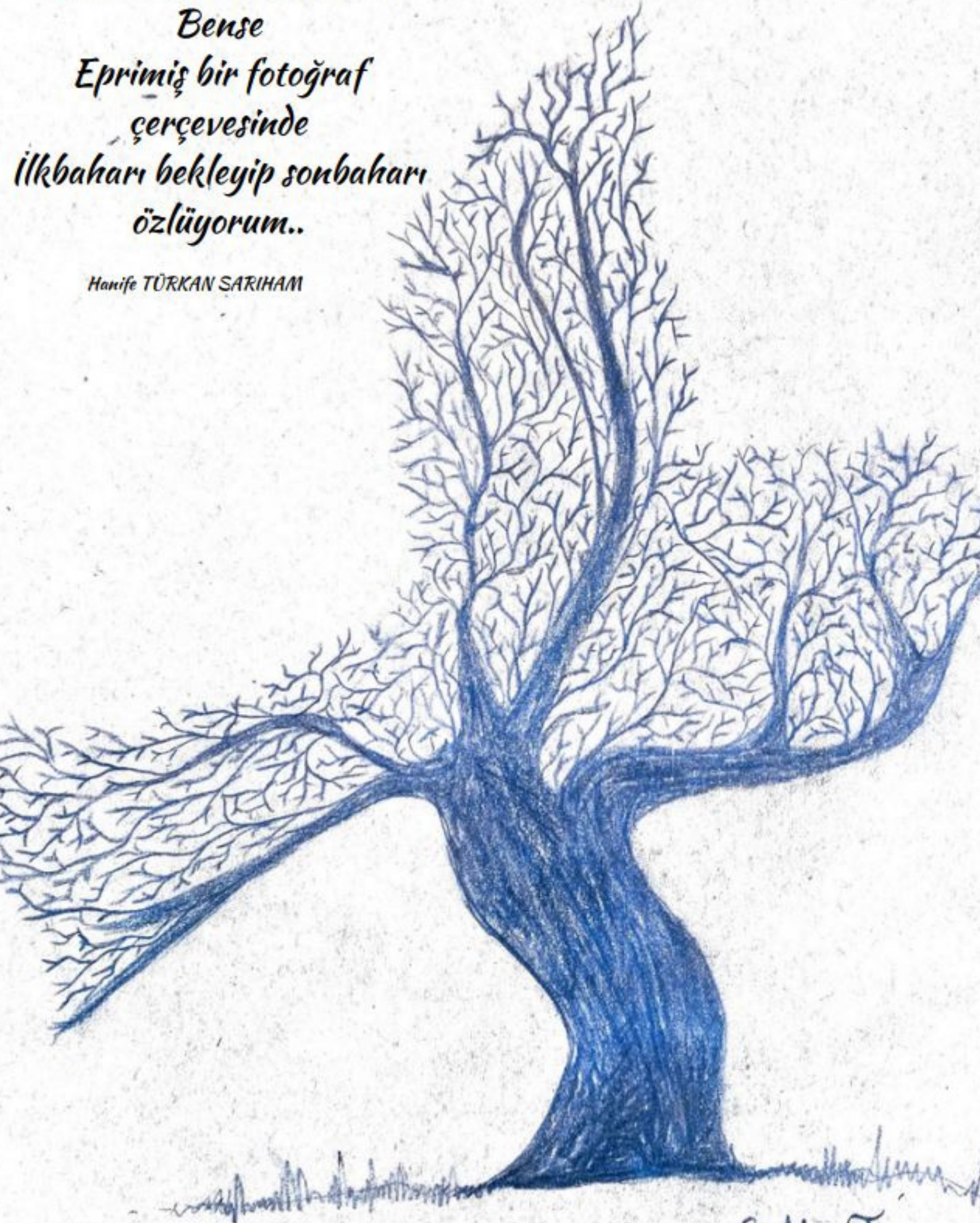
Eprimiş bir fotoğraf

çerçevesinde

İlkbaharı bekleyip sonbaharı

özlüyorum..

Hanife TÜRKAN SARIHAM

Selda Topuz